

ophøjet til Lov, vil det udfylde et virkeligt Hul i vor Kreditforeningslovgivning.

**Ordføreren (P. G. C. Jensen):** Jeg ønsker at sige et Par Ord over for min ærede Kollega, det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Det. Hansen). Det er en Misforstaaelse af mine Udtalelser, naar han mener, jeg skulde finde, at det er ligegyldigt, om Laanet er stort eller lille, at man skulde betale lige saa meget for et stort Laan som for et lille Laan, fordi et Laan gør lige megen Ulejlighed, enten det er stort eller lille. Nej, jeg sagde: „Om det samme Laan, hvad enten det er stort eller lille, gælder, at det gør som Regel samme Ulejlighed i Begyndelsen og Slutningen, gennemgaaende er det omtrent ens. At man derimod af et stort Laan selvfølgerlig kommer til at betale mere til Administrationen end af et lille Laan, følger med lige saa naturlig Konsekvens af sig selv, som det følger af sig selv, at man maa betale et større Beløb i Rente, naar Laanet er stort, end naar det er lille. Det ærede Medlems Bemærkninger herom mener jeg altsaa ikke kunne komme i Betragtning. — Dersom det ærede Medlem skulde have Ret i, at man praktisk set kunde indrette Forholdet paa den Maade, han vil, vil jeg dog henstille til ham, om han ikke ogsaa vilde finde, at det vilde være en nødvendig Følge deraf, at Kreditforeningen ogsaa maa indrette sine Lønninger paa den Maade, at ogsaa Direktionen og Personalet maatte finde sig i en betydelig Reduktion af Lønningerne, dersom Kreditforeningen skulde gaa i Staa, dersom den ikke længere kunde modtage Laan, men maatte likvidere. Thi hvorledes skulde den kunne vedblive at betale den samme betydelige Administrationsudgift, naar den ikke faar ny Tilgang, og naar man altsaa skulde arbejde med et stadig aftagende Indtægtsbeløb? Det vilde jo være fuldstændig umuligt. Jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlem kunde tænke sig, at den likviderende gamle jydste Købstadkreditforening skulde kunne føre nogen som helst Administration til Ende, naar Forholdet for den var indrettet paa den Maade, som han ønsker. Det er praktisk taget fuldkommen umuligt. — Naar det ærede Medlem bemærkede, at man vil jage Medlemmerne ud af Foreningen, tror jeg slet ikke, der er nogen Fare for det. Er der nogen Grund, og det erkender jeg, der i mange Tilfælde kan være for Medlemmerne til at gaa ud af Foreningen, naar de have afdraget betydelig paa deres Laan, saa ligger Grunden deri, at enhver skal vedblive at svare Djelsen i Forhold til det oprindelige Laan, og det er det, der trykker, men ikke

det, om man skal betale  $\frac{1}{10}$  pCt. af det oprindelige Laan eller af Restgælden. Nej, Ulfken er, at man skal vedblive at betale i Forhold til det store, oprindelige Beløb; det er det, der trykker, og det har Erfaringen tilstrækkelig vist, at man overhovedet ikke længere amortiserer til Bunds, men at man, naar Laanet er nedbragt til omtrent  $\frac{1}{3}$  af det oprindelige Beløb, som Regel gaar sin Vej; kun meget faa holde ud til Enden. Jeg vil derfor tillade mig endnu en Gang at henstille til det ærede Medlem at tage sit Endbringingsforslag tilbage.

**Det. Hansen:** Ja, nu turde maasse det Øjeblik være kommet, da jeg passende kunde tage mit Forslag tilbage, men jeg maa maasse dog faa Lov til at sige blot et Par Ord endnu. Over for det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) vil jeg fremhæve, hvad jeg for Resten gjorde første Gang, jeg havde Ordet, at der skal i Virkeligheden eller kan meget godt svares samme aarlige Djels, nemlig 5 pCt. aarlig eller  $2\frac{1}{2}$  pCt. halvaarlig. Det, som det drejer sig om, er blot, om man af det Beløb skal give mere eller mindre til Administrationen; for Interessenten bliver det udbortes Forhold i Virkeligheden det samme; den eneste Forskel er, at Amortisationen stiger. Min Tanke er overhovedet den, at i denne Kreditforening skulde denne Djels af  $\frac{1}{10}$  pCt. være synkende med Laanet, saaledes at de, som indkomme i Kreditforeningen i de første Aar have noget mere at betale til Reserverfonden, men dog ikke ville komme til at tilsvare mere end denne  $\frac{1}{10}$  pCt. Man maa ogsaa ved de ældre Kreditforeninger huske paa, at de maa antages, efterhaanden som de oprindelige Laan amortiseres, at saa større Tilgang, og desto mindre Procenter behøve de at tage af deres Medlemmer for at kunne bestaa. — Lige over for den ærede Ordfører vil jeg blot sige, at skulde det Tilfælde indtræde, at Kreditforeningerne maa likvidere eller skulle afvikle deres Forhold, maa, da Laanene blive mindre og mindre og Bidragene til Administrationen mindre og mindre, Likvidationen ske ved Hjælp af den Reserverfond, der er, det vil sige, man maa indrette det saaledes, at man ikke tillader Medlemmer, der træde ud, inden Tiden er kommen, at medtage deres fulde Andel af Reserverfonden; men man maa holde noget tilbage netop af Hensyn til denne eventuelle Likvidation. — Den eneste rationelle Grund til ikke at indrette det saaledes, som jeg har foreslået, hørte jeg af det ærede 2det Medlem fra 11te Kredts (Th. Nielsen) nemlig den, at dette er for lille en Lov til paa den at indføre en